

Oběma těmito spornými otázkami zabýval se nss již opět a vyslovil v nář. Boh. A 11.135/34 právní názor, že ustanovení § 2 č. 4 zák. č. 26/29 Sb., podle něhož z pojistné povinnosti pensijní jsou vyňati zaměstnanci státu, nevztahuje se na stát. zaměstnance pensisty, a dále, že pobírání pense z dřívějšího státního zaměstnání není hlavní výdělečnou činností ve smyslu § 2 č. 2 cit. zák. Při názorech těchto setrval nss i v pozdějším nář. Boh. A 11.228/34, setrvává při nich i v tomto sporu a co do bližšího odůvodnění jich odkazuje podle § 44 j. ř. na důvody v cit. nář. obsažené. Podotýká k nim jen tolik, že úvahy, z nichž nss při tom vycházel, platí stejně i o zaměstnancích pensistech nucených svazků územních, které pens. zák. č. 26/29 Sb. v příčině vynětí z pojistné povinnosti klade v § 2 č. 4 úplně na roveň stát. zaměstnancům, a o nichž, co se týče povahy pobírání pense, platí totéž, co o pobírání pense z dřívějšího stát. zaměstnání.

Č. 12.199.

Tituly: * Neoprávněně užívá stavovského označení inženýr ve smyslu cís. nař. č. 130/1917 ř. z. absolvent cizozemské školy technické, dokud nebylo příslušným ministerstvem rozhodnuto, že jde o studia zdejší studium nahrazující (§§ 4 a 7 cit. nař.).

(Nález ze dne 10. prosince 1935 č. 19.986/35.)

V ě c: Hanuš F. v S. a Ignác H. v Ú. (adv. Dr. Valtr Maresch z Ústí n. L.) proti zemskému úřadu v Praze o přestupky podle § 7 cís. nař. č. 130/1917 ř. z.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okresní úřad v Ústí nad Labem uznal st-le dvěma nálezy vinnými, že neoprávněně používali titulů inženýr, čímž dopustili se přestupku cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., a odsoudil Hanuše F. k pokutě 100 Kč, Ignáta H. k pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k náhradním trestům vězení. Odvoláním z trestních nálezů těch podaným nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutími podstatně z těchto důvodů: Skutková podstata přestupku §§ 1 a 4 cís. nař. č. 130/17 ř. z. je zjištěna vlastním doznáním odvolatelů. K vývodům odvolání bylo podotknuto, že v trestním řízení správním odsouzení neprokázali, že ministerstvo školství ve shodě s ministerstvem veř. prací rozhodlo o tom, že studia a zkoušky v cizině absolvované jsou s tuzemskými rovnocenná. Nař. č. 411/1921 Sb. se na cís. nař. č. 130/1917 ř. z. nevztahuje.

Nss uvážil o stížnostech toto:

Cís. nař. č. 130/1917 ř. z. spočívá na myšlence, že název »inženýr« má náležitosti, ale také býti vyhrazen jen osobám, které vykazují určitý stupeň technického vzdělání. V první řadě myslí se tu — jak samozřejmě — na výkaz podaný vysvědčením o vykonaných zkouškách, při čemž jsou vypočteny (v §§ 1 a 2) ony ústavy tuzemské i ony zkoušky na těchto ústavech složené, které již přímo samy o sobě zakládají nárok na název »inženýr«, aniž je k tomu třeba nějakého svolení neb potvrzení úřadu (viz Boh. A 743/21).

Dále stanoví § 4 cit. cís. nař., že absolvování technických studií na některé cizozemské vysoké škole opravňuje ke stavovskému názvu »in-

ženýr«, pokud nahrazují tuzemská studia a zkoušky. Rozhodování o tom náleží, jde-li o studia montanistická, ministru veř. prací, pokud jde o jiná studia technická, ministru kultu a vyučování čili nyní ministru školství a národní osvěty v dohodě s ministrem veřejných prací. Ze slovního znění tohoto ustanovení jde, že ne každá vybytá technická studia na některé cizozemské vysoké škole opravňují k stavovskému názvu »inženýr«. Musí to býti taková studia, která nahrazují tuzemská studia a zkoušky. A o tom, zda tomu tak je, je třeba rozhodnutí úřadu v citl. ust. uvedeného. Dokud tu není rozhodnutí tohoto úřadu, dotud není ovšem zjištěno, zda ona cizozemská technická studia a zkoušky nahrazují tuzemská studia a zkoušky.

Z úvahy té vychází ovšem, že nutným předpokladem, aby kdo podle § 4 cit. nař. získal oprávnění k stavovskému názvu »inženýr«, je netoliko, že absolvoval studia a zkoušky na některé vysoké škole technické v cizině, pokud nahrazují tuzemská studia a zkoušky, nýbrž i, že příslušný úřad rozhodl, že studia a zkoušky ony skutečně nahrazují tuzemská studia a zkoušky. Předpis § 4. cis. nař. opravňuje tedy absolventa vysokých škol technických v cizozemsku užívati stavovského označení »inženýr« v tuzemsku jen tehdy, byly-li již splněny oba shora uvedené momenty. Pokud oba předpoklady splněny nejsou, tedy také dokud příslušné ministerstvo nerozhodlo, že studia a zkoušky na vysokých školách technických v cizině konané skutečně nahrazují tuzemská studia a zkoušky, není absolvent cizozemské vysoké školy oprávněn stavovského označení »inženýr« podle § 4 cit. nař. užívati. Užívá-li označení toho přes to, jde o neoprávněné označování stavu názvem »inženýr«, jak o něm mluví § 7 cit. nař.

Stížnosti netvrdí, že by příslušné ministerstvo bylo již rozhodlo o otázce, zda technická studia st-li na cizozemských vysokých školách vykonaná nahrazují tuzemská studia a zkoušky. Ale pak nemohou právem tvrditi, že by rozhodnutí žal. úřadu odporovala zákonu, jestliže st-le pro neoprávněné užívání stavovského označení »inženýr« uznala vinými přestupkem cit. nař., když cit. § 7 neoprávněné označování stavu »inženýr« za trestní čin trestaný politickými úřady prohlašuje. Náзор stížností, že trestní úřad politický (policejní), chtěl-li zakročiti proti st-lům podle § 7 cis. nař., byl povinen vyvolati sám výrok příslušných ministerstev ve smyslu § 4 cis. nař., prve než přikročil k potrestání st-lů, jest zřejmě nesprávný, ježto, jak již shora bylo uvedeno, musí zde býti potvrzení příslušných ministerstev podle § 4 cis. nař. o tom, že absolvování technických studií na některé vysoké škole cizozemské nahrazuje tuzemská studia a zkoušky, dříve, než absolvent cizozemských vysokých škol technických vůbec započne užívati stavovského označení »inženýr« ve smyslu § 4 cis. nař.

Č. 12.200.

Církevní věci: Lze z výrazů kanonické visitace: *incolae*, *opidani*, *communitas*, *possessio*, *parochiani*, označující subjekt závaznosti, usuzovati, že zavázanou je politická obec jako taková?

(Nález ze dne 11. prosince 1935 č. 20.107/35.)